Ч. 116. Четвер 27 мая (9 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Ґенерал Куропаткін машерує з цілою армією на освобождене кріпости Порт Артура — се найновійша і найбільше сензацийна вість або лиш чутка, бо й доси ще не знати, що правда і чи дійстно машерує ціла армія, чи лиш корпус ґенер. Штакельберґа. З росийскої сторони настала рішуча зміна в стратеґії, навіть проти волі ґен. Куропаткіна. Ми вже доносили о тім, що се стало ся на приказ царя і против переконаня більшої части ради росийских міністрів. Вісти, які надходять з Льондону о подіях в Петербурзі, доказують, що на повисше рішене царя вплинули головно дві причини, а то вплива адмірала Алексієва, котрий все ще має ласку у царя, і обава, що упадок Порт Артура не лиш ослабив би дуже значно повагу Росиі в цілім сьвіті, але й викликав би невдоволене, а навіть може й революцию в широких масах росийского народу. Так отже стало ся, що на жадане Алексієва ґен. Куропаткін дістав приказ машерувати на полудне. Здає ся, що корпус ґенер. Штакельберґа єсть лиш аванґардою армії стоячої межи Ляояном а Мукденом. Коли правда, армія ґен. Куропаткіна одержавши поміч числить тепер звиш 200.000 мужа і може вже тепер ставити опір Японцям, котрі більше менше мають таку саму силу. Завтра, в четвер, має армія ґенер. Куропаткіна рушити в похід, а войскові аташе заграничних держав в головній росийскій кватирі одержали повідомлене, щоби були готові до маршу на полудне.

Коли приймемо, що корпус ґен. Штакельберґа єсть лиш аванґардою армії ґен. Куропаткіна, то можна сказати, що тота аванґарда проложила вже досить далеко дорогу головній армії, бо посунула ся далеко на полудне поза місто Каічу, здаєсь вздовж збуреної зелізниці аж до місцевостий Вафанку і Уцятун. Тут сперли єї японьскі відділи. Обі сї місцевости лежать недалеко тої росийскої границі, що відділяє взяту від Хіни в „посесию“ край разом з Порт Артуром від прочої части півострова Ляотун. Настає тепер питане, длячого росийска аванґарда, вглядно корпус, що іде Порт Артурови на поміч, міг так борзо посунути ся наперед. На то, здаєсь, єсть дуже легка і проста річ: Японці очевидно не посунули ся глубоко в край а держать ся близше берегів, хоч би лиш длятого, що мають великі трудности з доставою поживи для войска. Треба то мати на оці, що в Манджуриї нема майже ніяких таких доріг як у нас а тамошні дороги то хиба лиш трохи ширші як у нас стежки. Они длятого старали ся заздалегідь заняти кріпкі позициі і насамперед в сих сторонах зробити порядок по своему. Се поясняє нам, длячого ґен. Курокі застряг у Фенванчені і там укріпив ся, длячого друга армія японьска, що висіла в Піцево, не пішла далеко на північ і длятого тоті войска, що висідають на беріг в Такушані, не пішли поза Сюєн. Здаєсь, Японці комбінували добре, що Росияни не будуть тихо сидіти межи Ляояном а Мукденом, скоро они возьмуть ся до облоги Порт Артура. Трудно навіть погадати, щоби Японці не припускали, що Росияни виступлять против них офензивно, отже річ певна, що они на то все добре приготовили ся. Длятого єсть оправдана обава, що армія ґен. Куропаткіна може знайти ся в дуже небезпечнім положеню.

Вість о щасливій стичці росийских драґонів і козаків з японьскою кавалериєю коло Вафаньку дня 30 мая, не має в виду того майже ніякого значіня. Дві сотні козаків напали одну шкадрону Японців і вибили єї майже зовсім а так само розбили й другу шкадрону. Драґони за той час стояли з боку, бо терен не дозваляв їм рушити ся. Остаточно японьска піхота заняла ту позицию, де стояли драґони. Завзятійша і успішнійша для Росиян була борба коло села Ходзяпудза, бо Росияни виперли там із шанців шість компаній піхоти, але на тім і все закінчило ся. Такі малі стич-

---

8)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*.)

(Дальше).

— Дуже добрий заробок — потвердив Матвій. — Тілько платять у нас робітникови від Різдва до Великодня... Очивидно з харчем.

— Отже видите; она пійшла до фабрики до містера Берклея. А містер Берклей каже: Добре. Жидівки не працюють гірше від инших. Я прийму й жидівку. Але се не йде, аби у мене в субсту стояло одно місце порожне. Того я не заплачу. Мусиш приходити й в суботу.

— Ну?

— Ну... я тоді сказав: радше волію умерти або йти на улицю і сірники продавати, а не позволю дочці зневажувати сьвятого дня. Добре. І тоді саме приїхав сюди містер Мойсей. Ви очевидно не знаєте, хто є містер Мойсей. То такий жид з Люївіль. Він має душу як огонь, а язик як молот. Отже він всїх жидів в Люївіль перекував на свій лад і їздив відтак по других містах. Ми зібрали ся в біжниці, аби послухати того Мойсея і він таке сказав:

„Я чув, що богато з вас терпить нужду і умирає, а не хоче зневажити шабасу. — Ми кажемо: Ну, то правда. Шабас сьвяти! Шабас то король, то сьвітло Ізраіля! — Але він каже: „Ви подобаєте на чоловіка, що хоче пустити ся в дорогу і сідає на осла лицем до хвоста та держить ся єго. Ви дивите ся на те, що остало позаду, а не на те, що є на переді і тому всї пропадете. Але коли би ви лиш добре оглянули ся, то й тоді пізнали би, куди маєте їхати. Бо коли погани побивали дітий Ізраіля, а то діяло ся за часів Макавеів, тоді погибли ваші батьки як вівці, бо не брали в шабас меча до рук. І що тоді сказав Господь? Господь сказав: Коли так дальше піде, то задля шабасу вибють мій нарід як череду і не лишить ся ніхто, що сьвяткував би той шабас... Радше вже нехай они й в шабас хапають за меч, аби полишив ся мій нарід. Тепер самі подумайте: Коли в шабас можна взяти в руки меч, аби убивати людий, то як не можна бя в шабас працювати, щоби не умерти з голоду в чужім краю?“ — Ах, кажу вам: то розумний чоловік той Мойсей.

Матвій поглянув на жида, котрого очи дивно сьвітили ся і сказав:

— Бачу, що й тебе вже тягне на тамту сторону. А я уважав тебе за честного чоловіка.

— Га — відповів Борк і зітхнув — ми старі ще держимо ся, але молодіж... Ох, що тут богато говорити. Тоді то прийшла й моя дочка до мене і каже: Як хочете, тату, але чому маємо пропадати? Я пійду в шабас до фабрики. Нехай неділя буде нашим шабасом.

Борк вхопив ся обома руками за бороду, поглянув на Матвія і сказав:

— Ви ще не знаєте, що то за край Америка! Самі побачите, як вам сподобає ся. Містер Мойсей зробив з своєї біжниці правдиву віроісповідну громаду або конґреґацию, як кажуть Американці. І знаєте, що він робить? Вінчає християн з жидівками, а жидів з християнками.

— Слухай, Берку — перебив Матвій гнївно. — Ти, здаєть ся, уважаєш мене за дурня.

Але Борк глядів на него так само поважно як перед тим і по єго сумних очах пізнав Матвій, що він не жартує.

— Ох — сказав він вітхаючи. — Самі побачите. Ви ще молодий чоловік — додав тихійше. — А наші молоді люди вже всї реформатори, або ще гірше епікурейці... Джон, Джон! Ходи сюди! — крикнув на сина.

Бесіда і сьмих в сусідній комнаті умовкли і звідтам вийшов молодий Борк, перебираючи пальцем по ланцушку від годинника. Рожа цікаво виглянула крізь двері.

— Слухай, Джон — сказав Борк до него. — Ось тут пан Лозиньский обурює ся тим, що ви не держите ся віри ваших вітців.

— Чи той пан також жид?

Матвій випрямив ся. Дома був би він дав добру научку тому молокососови за таке обидливе слово, але тепер лиш відповів:

— Я християнин і мої батьки та діди були християнами — унїятами.

— All right! — сказав молодий Джон. — А скажіть мені, прошу, як ви гадаєте: Чи жид може бути спасений?

Матвій подумав і відповів відтак трохи заклопотаний:

— Скажу тобі щиро, молодий чоловіче: Я в то не вірю...

ки не значать у війні майже нічого; они в сім случаю можуть бути лиш доказом, що армія ґен. Оку буде змушена вести борбу на два фронти: зачіпно против кріпости Порт Артур і відпорно против корпуса ґен. Штакельберґа. Коли же дійстно має рушити в похід ціла армія ґен. Куропаткіна, то очевидно й армії японьскі змінять свою тактику і длятого вже в найблизших днях мусять наспіти вісти про зміну позиций японьскої армії.

О скілько доси знати, то Японці зробили місто Дальний і залив коло Таліенвану основою своїх операций воєнних. Звідси войско їх підходить до Порт Артура побережем, крите з одної сторони високими горами, з другої морем. Кажуть, що Японці стоять вже лиш на кілька кільометрів від головних фортів кріпости а ся обставина пре вже до рішаючої акциї з обох сторін.

Новинки.

Львів дня 8-го червня 1904.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові подає сим до відомости інтересованих, що від 15 червня с. р. всякі подання о знижене цін їзди враз з оплатою маніпуляцийною в квоті 1 К належить вносити поміж годиною 8 а 2-гою до протоколу в партері будинку дирекцийною ч. дверий 70, де треба зголошувати ся також з одержаним купоном слідуючого дня поміж 12 а 2 годиною по відбір дотичної асиґнати а взглядно відповіди. В неділї і сьвята не можна вносити подань, анї відбирати асиґнат.

— Посьвячене церкви. З Теребовлї доносять: Теребовельский декан о. Залуцкий довершив оногди посьвячення нововибудованої церкви в Залаву, здвигненої коштом добровільних датків тамошних мешканців.

— Небезпечний годинникар. До склепу годинникаря Саля Деліквіпа при ул. Краківскій ч. 16 у Львові зайшов в понедїлок пополудни сторож каменичний Николай Федьків, аби купити годинник. Коли задля надто високої ціни не хотів того годинника взяти, розгнїваний Деліквіпа ударив его три рази в лице так сильно, що тому аж кров пустила ся. Федькова вирвали з рук розлюченого годинникаря перехожі і поліциянт. Справа скінчить ся перед судом.

— Убийство. В Тарві уоили невислїджені доси злочинці і ограбили коршмарку, вдову по Германї Варман і еї 13-лїтну служницю. В ночи прийшли до коршми якісь незвісні люди і зажадали від коршмарки напитків та гроший. З того повстав крик і лайка, чого 4-лїтний хлопчина коршмарки так напудив ся, що сховав ся під перину та із страху заснув. Рано найдено коршмарку і служницю в калюжах крови, без житя, а коршму ограблену. Близших пояснень про сей злочин хлопчина очивидно не може подати.

— Великаньска церков. В Ню-Йорку мають будувати церков на 550 стіп довгу, а на 478 стіп високу. Новий будинок помістить в собі 70.000 людий, коли найбільша доси церков сьв. Петра в Римі може помістити лише 50.000 осіб. Будова і уладжене будуть коштувати до 250 міліонів К.

— Неудачна крадїж. В Девентпортї, в Америцї один мурин украв великий диямант, а коли побачив, що підозріне звертає ся против него, вложив диямант до рота і проковтнув. Мурина перешукали, очивидно безуспішно і хотїли вже пустити, аж комусь впало на гадку, чи диямант не схований — в жолудку. Привели мурина до машини з проміними Рентґена і при фотоґрафованю его внутренностий дійстно відкрили диямант в его череві. Злодієви дали зажити відповідну медицину і він рад не рад мусів віддати диямант...

— Пожари. В Почапах, золочівского повіта, погоріло дня 5 с. м. 50 господарств, що обіймали поверх 150 будивків. З першою помочию для нещастних погорільців посіпшив візитуючий в тім деканатї Впреосьв. митрополит Шептицкий, жертвуючи для них великодушний дар в квоті 200 К.— В Залїскій Воли, ярославского повіта, знищив пожар 6 послїдних днях 12 селяньских загород. Шкода виносить 22.000 корон і була обезпечена на 2800 К.

— Страйковий процес відбуває ся тепер в Будапештї против бувших членів страйкового комітету зелїзничих урядників. На вчерашній розправі переслухано кількох членів демократичного клюбу, які були присутні при нерадах комітету з пос. Верешом. Сьвідки зізнали згідно, що в льокали клюбу було поверх 300 страйкарів і взивали комітет до дальшого веденя страйку, та закинули їм зраду справи. При переслуханю диюрніста державних зелїзниць Фарбенгайма прийшло до суперечки межи прокуратором а предсїдателем трибуналу. Прокуратор замітив, що сьвідок зізнавав в поліциї инакше і остріййше. Предсїдатель зарядив відчитане протоколу зізнань сьвідка в поліциї, однак виявило ся, що такого протоколу не було. Опісля переслухано телеґрафістів, які пересилали страйкуючим депеші. Они заявили, що надаючі стациї подавали фальшиві назвиска, тому тяжко провірити, звідки походили телеґрами.

— Іспит зрілости в реальній школї в Тернополи зложили: Йос. Авербах, Альойзий Бірнберґ, Бр. Бурбеля (з відзн.), Артур Ціхоцкий, Волод. Чумак, Маєр Кагане, Лейзор Ліппе, Ізр. Рапапорт, Арон Пендельштайн, Юда Розштайн, Кар. Шаліт, Арон Шапіра, Тад. Станевич, Ізр. Штайнберґ, Ів. Травчук (з відзн.), Мойсей Вебер, Вольф Крон (прив.), Гілель Базар, Маєр Боґнер, Григ. Чехович, Емиль Ердгайм, Готгард Кочоровский, Мих. Кожушко, Із. Крель, Йос. Квятковский, Маєр Ляндесберґ, Ант. Лушпиньский, Анч. Мангайм, Мар. Мишковский (з відзн.), Маєр Подгорцер, Сам. Ротенберґ, Юда Сас, Берн. Штайнгаус, Вікт. Трач, Йона Бардах і екстерністи Авр. Ґріншпан і Руд. Нізнер — разом 37. Пять абітурієнтів одержали поправку, а двох репробовано.

— Отворене міского бюра ц. к. зелїзниць державних у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9 і часткове зазинене бюра інформацийного при ул. Красіцких ч. 5. — Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: З днем 8 червня с. р. буде отворене міске бюро ц. к. зелїзниць державних у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9. — Се бюро єсть уповажнене: 1. До видаваня білетів їзди до стаций в Галичині і на Буковинї, як також до стаций австрийских, угорских і заграничних зелїзниць, о скілько такі безпосередні білети видають каси на головнім двірци у Львові. — 2. До видаваня білетів зіставлюваних в зшитки. — 3. До приниманя замовлень на білети часові всякого рода. — 4. До продажи розкладів їзди і друків відносячих ся до руху особового і пакункового. — 5. До даваня пояснень устних і письменних, відносячих ся до руху особового- — Згадане бюро буде урядувати від години 8 ої рано до 8-ої вечером, а в недїлї і сьвята від 8-ої рано до 1-ої пополудни. — З повисшим днем застановляє ся рівночасно продаж всякого рода білетів в бюрі інформацийнім ц. к. Дирекциї зелїзниць державних при ул. Красіцких ч. 5. Бюро се буде удїляти від тепер лиш інформаций в справах дотачних руху товарового.

— Well! Отже длячого хочете, аби я держав ся такої віри, в котрій моя душа була би пропаща?

І коли побачив, що Матвій не так скоро найде на то відповідь, відвернув ся і пійшов назад до сестри.

— Ну й що ви на те скажеть? — спитав Борк, глядячи бистро на Ловівця. — Бачите, як они тут уміють говорити. Чи повірите менї? На кожде слово, о яке его спитаєте ся, відповість він так, що чоловік аж язика в губі забуде. Після нашої гадки найлїпша віра є та, в котрій чоловік родив ся — віра батьків і дідів. То гадаємо ми, дурні старі.

— Алеж очивидно — відповів Матвій урадований.

— Ну, а знаете, що він вам на те відповість?

— А що?

— Ну, він так скаже: Коли так, то на сьвітї буде богато тих „найлїпших“ вір, бо ваші батьки вірили так як ви... Правде? Ага! Але наші батьки так як ми. А що дальше? Дальше то: Найлїпша віра є та, яку собі чоловік після власної волї вибере... Так они говорять, ті молоді люди..

— Нехай їх чорт — відповів Матвій. — Отже значить: кілько голов, тілько вір.

— Так; а щож ви гадаєте? Хибаж їх тут мало! Тут кожда улиця має свою окрему віру. Пійдїть примірoм в недїлю до Брукліна; там то насьмієте ся.

— Сьміяти ся? В церкві?

— Ну, они молять ся і сьміють і говорять про свої інтереси — і знов молять ся — всьо нараз... — кажу вам, Америка то такий край... Самі побачите...

І довго ще сиділи они оба, старий жид і молодий Лозівець і говорили про те, як люди вірують в Америцї. А в сусідній комнатї бесїдувала і сьміяла ся молодїж і з улиці доносив ся гамір великого міста.

IX.

Безнастанно клекотїло і шуміло місто і коли Лозинський молив ся і клав ся спати, мусів руками затикати уши, аби не чути того страшного гуку. Пробовав забути на него і думати о тім, як би то було, коли би они найшли Осипа і устроїли ся при нім на селї... В такім селї, яке єму ще дома в Лозивци уявляло ся, задля якого видавалось єму Лозивще бідним і поганим, задля якого поїхали они за море і яке їм в їх неясних снах видавало ся далеко за океаном обітованою землею, другою вітчиною, що стала би для них так само дорога як вітчина давна.

Так само дорога як давна, але о много лїпша... Такі самі селяни, в таких самих кучках, лише селяни суть подібні до Лозівців, що не забули своїх давних привилеїв а ті свитки чистїйші і делїкатнїйші; лише що їх дїти здоровійші і всї ходять до школи; лише що конї ситнїйші і кріпші і плуги ширше і глибше їдуть, а корови дають коновками молока...

І такі самі села, тілько більші і улиці ширші і чистїйші і доми яснїйші та обширнїйші і не криті соломою тілько ґонтами, а може й соломою тілько сьвіжою, новою.... І певне що перед кождим домом є огородець, а на кінци села шинок з привітливим американьским жидом, де вечером гудить бас, а скрипка помагає єму тонким голосом і теплими весняними вечерами роздає ся аж до рана стукіт і спів, як колись в старих часах в Лозивци. А посеред села школа і недалеко від неї церковця, може й унїятска.

А дівчата і молоді жінки в селї похожі всї на Авну, лише що чистїйше одїті і їх лиця не такі залякані як у Анни, а очи не плачуть, лише сьміють ся.

Всьо таке саме, тілько лїпше. І очивидно такий самий війт і пасар, тілько що писар має більше Бога в серци і більше поважання перед начальством. Бо й пани в тім краю мусять бути лїпші і заєдно лиш о тім думають і на те уважають, аби простий чоловік на селї жив як у Бога за дверми...

З такими думками заспав наш Лозівець і силував ся не чути глухого, глубокого, безнастанного гамору, що довкола роздавав ся. Як вітер через ліс пігнав ся знов по під вікнами нічний поїзд і вікна тихо забренчали, а Лозиньскому видало ся, немов би то знов океан шумів.... А коли він голову притиснув до подушки, то знов щось стукотїло і гуділо під его ухом. То були машини, що під землею і в земли безнастанно працювали, зелїзні колеса обертали ся, розгнїні ремені свистїли...

Але в ночи снило ся Матвієви, немов би над ним стояло щось страшного, без лиця і цїлком не похоже на чоловіка. Стоїть і кличе, як недавно ще на океанї єму серед нічного вітру в ушах лунало:

„Дурні люди, бідні, темні люди! Такого села нема на сьвітї, і нема таких селян і таких панів і таких писарів. І земля тут не така і не дає такого пожитку і люди инші. І тебе, Матвія Оглоблї, нема вже і твого приятеля Дими нема і Анни нема!.. Давний Матвій вже помер і Дима помер і ваша стара віра вже

— **Курене тютюну серед молодїжи.** Анґлїйскі статистики стверджують, що в послїдних часах побільшило ся так сильно число дїтий і молодців, котрі навикають перед часом до курення, що фабрики тютюну виробляють для них окрему сорту дешевих циґар. Лїкарі, а ще більше досьвід, учать нас, що тютюн нищить нерозвинений орґанізм і убиває силу тїла і духа. Приглянько ся таким ученикам в школї. Їх лиця змучені, очи млаві, руки дрожать а серце ударяє неправильно. Давнїйше, коли курено лиш люльку і сильні циґара, молоді не могли так скоро закурити. Аж коли заведено всїлякі роди тютюну, папірцї, тутки і готові папіроски, курене стало загальним. Оден американьский учений слїдив через вісїм лїт розвій учеників школи Yale-College і виказав, що ті, котрі здержували ся від куреня, були далеко сильнїйше збудовані, розвивали ся правильно і осягали о много красші успіхи в науцї як їх товариші, котрі не могли без тютюну обійти ся. Законодавцї 33 держав, дбалих о своїх горожан, заборонили перед 18-тим роком житя курити і загрозили полїцайними карами всїм тим, котрих приловлено би на куреню. У шведскій державі оголошено так само приписи на тих, що продають дїтям тютюн і надано полїциї власть молодїж, не заховуючу приписів що-до куреня, потягати до строгої відвічальности. В Анґлїї та деяких иньших державах домагають ся таких самих приписів і більшого нагляду над поведенем молодїжи.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Сим подає ся до відомости, що з днем 15 червня с. р. запроваджує ся на зелїзници Львів-Белзець (Томашів) новий розклад їзди, в котрім на шляху Львів-Рава Руска дотеперішні мішані поїзди ч. 2251 і 2252 заступлені поїздами особовими ч. 2211 і 2212. Поїзд ч. 2214 переложено о 50 мінут пізнїйше, а поїзд льокальний ч. 2215 буде від тепер кождої недїлї переходити аж до Рави рускої. Рівночасно змінює ся розклад поїздів льокальних між Львовом а Бруховичами і поїзду мішаного ч. 2252 на шляху Белзець-Рава руска, а поїзд ч. 914 на шляху Сокаль Рава руска буде відходити о 25 мінут пізнїйше. В наслїдок тої зміни розкладу їзди буде денна комунїкация зелїзнича, поміж Львовом а Сокалем а згл. Любачовом через Раву руску і навідворот значно скорочена. — Поїзд ч. 2211 відходячи зі Львова о год. 10 мін. 50 перед полуднем, позискає у Львові нове получене з поїздами ч. 1722 зі Стрия і ч. 21 з Ряшова. — Поїзд ч. 2212 буде приходити до Львова вже о год. 5 мін. 3 пополудни і лучити ся тут з поїздами особовими ч. 315 до Коломиї і ч. 3253 до Яворова. — Подрібний розклад їзди змінених поїздів особових єсть заміщений в дотичних оголошенях. — Для подорожних їдучих в недїлю з Рави рускої, Камінки, Добросина, Глиньска і Жовкви до Львова поїздами особовими ч. 2214 або 2212, а повертаючих до дому того самого дня поїздом льокальним ч. 2216, буде видавати ся на виразне їх жадане білєти поворотні з 25% знижкою.

Дня 15 мая с. р. отворено в округу ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празї на шляху Здіц-Протівін — помежи стацаями Бжезніца а Мітровіца пристанок особовий „Добравода“ на час лїтний від 1 мая до 30 вересня. Білєти їзди продає там реставратор, а належитість за пакунки оплачує ся в поїздї.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: Заведене службу листоноса сїльского при ц. к. урядї почтовім в Крампній. З днем 16 червня 1904 заводить ся при ц. к. урядї почтовім в Крамній службу листоноса сїльского для місцевостий: Копань, Сьвятковa мала і велика, Сьвіжова руска і Майдан. З тої причини виділяє ся місцевість Сьвіжову руску з округа доручень уряду почтового в Жмигородї а приділяє ся до уряду почтового в Крампній.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 8 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·75; жито 6·30 до 6·50; овес 5·50 до 5·75; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 8·50 до 9·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·25 до 5 57; бобик 5·70 до 6·—; гречка 7 — до 8·50; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50 — до 60 —; конюшина біла 50 — до 65·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 8 червня. Є Вел. Цїсар верне дня 10 с. м. до Відня і побуде тут до кінця червня а відтак виїде на лїтний побут до Ішль.

Чернївцї 8 червня. Вибори до сойму буковиньского відбудуть ся в днях 22 го і 23 го липня.

Прага 8 червня. „Narod. Listy“ доносять, що теперішна сесия ческого сойму потягне ся ледви тиждень.

Берлин 8 червня. „Lokal. Anz.“ доносить з Чіфу, що коло Талїєнвану затонув японьский корабель „Шікіщіма“ внаслїдок того, що попав ся на міну. Корабель затонув так борзо, що цїла залога зложена з 741 людий не могла вже виратувати ся.

Чіфу 8 червня. Бюро Райтера доносить: Японцї старали підсунути ся під Порт Артур від сторони суші. Чути було канонаду від 7-ої години рано до 2-ої пополудни. Здає ся, що Японцї заатакували Порт Артур рівночасно від моря і від цїлеччини. Коли Росияни то зміркували вислали ескадру, щоби перешкодила рівночасному атакови фльоти і сухопутної армії.

Льондон 8 червня. До „Daily Telegraph“ доносять з Токіо під вчерашною датою: Комендант четвертої фльотиллї, котра їздила на рекогнесанс коло Порт-Артура, вернула вже до місця, де єсть стаціонована і доносить, що дня 4 червня затонула росийска канонїрка типу „Ґіляк“, а в тім самім часї вилетїла ще й друга канонїрка тої самої величини у віддалї одної милї від побережа.

Токіо 8 червня. Після послїдних донесень ескадра японьска затопила коло Порт-Артура росийске судно „Гримущий“ а не „Ґіляк“.

Петербург 8 червня. Ґен.-поручник Сахаров доносить під датою 6 червня: Положене коло Фенванчен не змінене. Японьский віддїл, стоячий на полудни коло Вафанку, був змушений дня 4 жовтня уступати ся ще дальше, при чім козаки пустили ся за ним в погоню. Дня 3 червня японьска піхота зайшла росийскій рекогнесанс з заду. Борба тревала півтора години. Ми мали двох забитих і 6 ранених.

мертва і ваше серце стане инше і душа инша і молитва буде чужа.... І коли би твоя мати встала з опущеного гробу на тихім кладовищи під лозівским лїсом — она тут в твоїх дїтях не пізнала би внуків.... Бо они не будуть подібні ні до вітця, ні до тебе, ні до дїдів і прадїдів... лише будуть Американцями.

Матвій, цїлий спочений пробудив ся і сїв на ліжку.

Протирав собі очи і не міг пригадати собі, де він властиво є. В комнатї було темно, але хтось ходив стукаючи, хтось сопів, хтось стояв зараз коло єго ліжка.

Відтак нагле зробило ся ясно в комнатї, бо хтось засьвітив сїрником ґазову лямпу. В комнатї було ясно, але Матвій все ще сидїв і не розумів нічого та зі страхом промовив:

— Всякоє диханіє да хвалить Господа!

— Що такого? Чого ти налякав ся? — спитав єго хтось знакомим голосом. Здавало ся, що то голос Димі, лише що мав якийсь дивно чужий звук. А чоловік, що стояв коло ліжка Матвія, був таки Дима, тілько цїлком инший, що цїлком не подобав на давного Диму.... Матвій гадав, що єму все ще снить ся і протирав собі кулаками очи.... Коли їх отворив, було в комнатї ще яснїйше як перше і цїла юрба людий снувала ся по ній.... Дивні люди, чужі люди, незрозумілі і незнакомі, неозначеного стану, люди з лицями, по котрих не можна було пізнати, чи они добрі чи злі, чи хотять кому подобати ся чи нї.... Немов громада яких духів наплили до комнати — духів, які часто бачить ся в снї і тихо, без слова займали свої місця. І Матвій ще довший час не міг пояснити собі, хто они, звідки взяли ся, чого тут хотять і яким сьвітом попав він між них....

А відтак впало єму: ага, то Американцї. Ті самі, що лїтають воздухом, що в церкві сьміють ся, що їх вінчають рабіни з жидівками, що вибирають собі віру до вподоби... Ті самі, що забирають цїлого чоловіка, а він відтак зміняє свою віру...

А той, що стояв коло єго ліжка, чи то був справдї Дима?

Так, то був таки Дима, але в такім одязї, що можна було гадати, що то сон. Він дуже спішив ся, роздягаючи ся і відвернув лице. Але перед оком Матвія не могло укрити ся, що Дима мав на собі не свою одїж. Не мав нї білої свитки, нї купленого в місточку перед виїздом червоного пояса, нї високих пасових чобіт, нї шараварів з бурого баркану. То, що він тепер так скоро скидав з себе, був короткий міский сурдутик, що навіть не закривав добре того, що кожда прилична одїж має закрити, єго шия сторчала з високого стоячого ковнїрика крохмаленої сорочки, а ноги ледве зміг витягнути з вузоньких міских штанів... Коли вкінци роздяг ся і вліз під покривало до Матвія, Матвій аж відсунув ся, таке незвичайне було лице Димы. Волосє коротко обстрижене сторчало над чолом до гори, козацкий вус притятий, борідка пристрижена в клин на американьский лад.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Полїсюк і Патрах
в Стрию

поручають свої правдиві стрийскі

КОСИ

з сріблистої стали, заосмотрені охоронною маркою „**січкарня**“. Коси визначають ся незвичайною легкостию і подвійним патентованим гартом, так що перевисшають вироби инших фабрик. Коси зладжені в формах уживаних в краю і довільній довжинї і коштують:

цм.	60	65	70	75	80	85
К	1·80,	1·90,	2,	2·10,	2·20,	2·30
цм.	90	95	100	105	115	
К	2·40,	2·60,	2·80,	3,	3·40.	

За всї повисші прикмети наших кіс приймаємо ґарантию.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на липе. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани**.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові.

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі“ від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).